

دربخش دوربین نود در پاسخ به یکی از مخاطبان برنامه که با ارسال تصویری از خانه ۱۵ میلیارد تومانی اوسوال کرده بود گفت: «خانه خیلی شیک است اما خانه‌ای که من دارم ۱۲۰-۱۳۰ متر بیشتر نیست و من به بستگانم چینی خانه‌ای ندارم. حاکم قیمت خانه فعلی من حالا که قیمت‌ها ۲۰-۲۲ برابری شده ۶۰۰-۷۰۰ میلیون تومان است.»

عادل فردوسی پور

این روزها از هر کس از کودک ۵ و ۴ ساله گرفته تا پیرمرد و پیرزن ۷۰ و ۸۰ ساله درباره فوتبالیست‌ها پرسید، به خوبی این گروه از افراد جامعه را می‌شناسند. کافی است نام علی دایی یا مهدوی کیا و خیلی‌های دیگر را ببرید تاریخ به ریز درباره تعداد بازی‌ها و گل‌هایی که در مسابقه‌های آسیایی و جهانی راهی دروازه کردند دقیق صحبت کنند. حالا چه برسد به اینکه یکی از همین فوتبالیست‌ها از هم‌محله‌ای‌هاشان باشد که دیگر نگو و نپرس. یکی از همین چهره‌هایی که هیچ‌وقت در خاطرات فوتبالی مردم ما پاک نمی‌شود «علیرضا امامی‌فر» است که هم در تیم‌ملی با به توپ بوده و هم در چند باشگاه از جمله پرسپولیس و فجر سپاسی بازی کرده است. در آستانه سال نو همراه با این فوتبالیست که از اهالی خیابان علامه شمالی است به بوستان شقایق رفتیم تا درباره عید نوروز و خاطرات ریز و درشت فوتبالیست‌ها گفت‌وگو کنیم.

گفت‌وگو با علیرضا امامی‌فر عضو سابق تیم ملی فوتبال در یک روز برفی

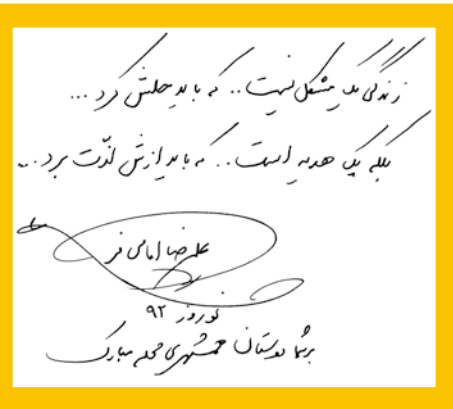
نباید برای مردم کم بگذاریم

روح‌علی جواهری

آقای فوتبالیست در یک نگاه

روزهای پایانی تابستان ۱۳۵۳ سپری می‌شد که علیرضا امامی‌فر در شیراز به دنیا آمد. او بازیکن سابق تیم‌ملی ایران است و در ۲۵ بازی ملی با به توپ بوده است. امامی‌فر در باشگاه‌های پرسپولیس و فجر شهید سپاسی و «روبال شارلوا» بازی کرده و مدتی مربیگری تیم برق شیراز برعهده‌اش بود. او اکنون سرمربی تیم پارسه تهران است و در رشته‌های ژیمناستیک، کنگ فو و کاراته هم سر رشته دارد. امامی‌فر مدرک مربیگری «ای اف سی» را هم دریافت کرده است.

فوتبالیست‌ها صبح زود بیدار نمی‌شوند

حسابی سرش شلوع است و چند بار قرارمان به هم می‌خورد، برای همین این بار ساعت ۷:۳۰ صبح پنجشنبه، یعنی زمانی که خیلی‌ها هنوز خوابند در بوستان شقایق قرار می‌گذاریم تا دیگر هیچ جلسه‌ای نتوانند گفت‌وگوی عیدانه ما را به تأخیر بیندازد. «علیرضا امامی‌فر» هم از ساعت مصاحبه خوشحال می‌شود و برای برپایی یک ورزش صبحگاهی همراه با اهالی محله اعلام آمادگی می‌کند. ۷ صبح، بوستان شقایق؛ برخلاف تصورمان هوا بسیار سرد است و شدت بارش برف به حدی است که نه تنها امکان برگزاری ورزش صبحگاهی نیست، بلکه یک لحظه نگران می‌شویم که نکنند آقای علیرضا هم قید مصاحبه با نشریه محلی منطقه‌اش را بزنند، ولی سر قرار که می‌رسیم، متوجه می‌شویم او ۳۰ دقیقه زودتر رسیده و در اتومبیلش منتظر ماست. امامی‌فر با خنده و لحن بسیار صمیمی می‌گوید: «هیچ فوتبالیستی ساعت ۷ صبح بیدار نمی‌شود و در این هوای برفی برای مصاحبه نمی‌آید.» به دلیل سردی هوا تصمیم می‌گیریم مصاحبه را داخل ماشین انجام دهیم تا اگر بارش برف کمتر شد، همراه با امامی‌فر به جمع مردم برویم و ایستگاه ورزش صبحگاهی برپا کنیم. رابطه خوب امامی‌فر با مردم را که می‌بینیم از او می‌پرسیم: «چرا بعضی از آدم‌های معروف ارتباط خوبی با مردم ندارند و بیشتر وقت‌ها بدقول هستند؟» او این‌گونه پاسخ می‌دهد: «آنان حرفه‌ای نیستند. درست است که ورزش فوتبال انرژی بالایی از آدم می‌گیرد، اما نباید برای مردم کم بگذاریم.»

عکس‌های یادگاری طرفداران پرسپولیس

هنوز گفت‌وگوی ما تمام نشده که متوجه می‌شویم افراد بسیاری به بهانه‌های مختلف گوشه پیاده‌رو ایستاده‌اند و همه حواسشان به ما است. چند لحظه بعد هم سروکله چند نفر از طرفداران پرسپولیس بر و پاقرص تیم قرمزپوشان پایتخت پیدا می‌شود. آنها علاوه بر اینکه کلی با امامی‌فر صحبت می‌کنند از او می‌خواهند به آنها امضاء بدهد و بعد هم عکس یادگاری بگیرند. از فوتبالیست محله درباره ارتباطش با اهالی محله می‌پرسیم و آیا در زمینه استعدادیابی ورزشکاران محله فعالیتی انجام داده‌اند؟ او پاسخ می‌دهد: «خیلی دوست دارم در زمینه استعدادیابی فوتبال و توسعه زیرساخت‌های ورزش منطقه، مشاور شهردار باشم. فوتبال یک هنر است که هر کسی ندارد. سرمایه‌گذاری‌های بسیاری در تمام دنیا برای ورزش فوتبال و ورزش شهروندی انجام می‌شود. البته شهرداری فعالیت‌های مؤثری را در عرصه ورزش شهروندی انجام داده، ولی کافی نیست و باید برای هدایت استعدادها محلی اقدامات بیشتری انجام داد.» فوتبالیست هم‌محله‌ای معتقد است استعدادها فوق‌العاده‌ای در محله وجود دارد که باید شناسایی و هدایت شود. او می‌گوید: «فوتبال ایران برای پیشرفت، نیازمند بازیکنان جدید است و این بازیکنان را باید در محله‌ها پیدا کرد.»

عیدی فوتبالیست‌ها به مردم

نیم ساعتی از گفت‌وگو می‌گذرد، اما عکاس همشهری محله به دلیل دوری راه و ترافیکی که از بارش برف شدید ایجاد شده، هنوز نرسیده است. از امامی‌فر می‌خواهیم درباره نوروز و خاطرات فوتبالی در عید نوروز برایشان بگویم تا عکاس هم سر برسد. او خاطرات شنیدنی از نوروز با چاشنی فوتبال دارد: «قبل از برگزاری مسابقات جام جهانی ۱۹۹۸ همراه با تیم‌ملی در فرانسه بودیم که زمان سال تحویل درست بین دو نیمه مسابقه ما با تیم باشگاهی «نانت» بود. اتفاقاً در همان بین دو نیمه، مراسم سال تحویل گرفتیم و با انرژی بیشتر در نیمه دوم وارد زمین شدیم. آن روز تیم «نانت» با گل «سیروس دین محمدی» ۲ بر صفر شکست خورد و ما خوشحال شدیم که توانستیم عیدی خوبی به مردم بدهیم.»

ورزش در هوای برفی

بارش برف شدت بیشتری گرفته است و همین برنامه ما برای ورزش صبحگاهی را به هم می‌ریزد. امامی‌فر می‌خندد و می‌گوید: «من برای ورزش زیر برف اصلاً مشکلی ندارم، چون در تیم بلژیک که بودم همیشه هوا برفی یا بارانی بود و به دلیل شرایط آب و هوایی، بازی‌هایشان ساعت ۸ شب به بعد انجام می‌شد. اوایل، بازی در آن شرایط برایم دشوار بود، ولی کم‌کم عادت کردم. البته چند بار در تیم ملی و پرسپولیس این کار را انجام دادم.» او حرف‌هایش را این‌گونه ادامه می‌دهد: «همان‌طور که می‌دانید بچه شیراز هستم و آنجا هیچ‌وقت برف نمی‌بارد، برای همین با تمام وجود برف را دوست دارم.»

